

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-01-19)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-01-19)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 75. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010075.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 19. Januar 1862.

Tak for Deres interessante Aftenhilsen! Ja tilvisse er det en besynderlig Dobbeltthed i et Menneskes Liv at være, som jeg var i Aftes herhjemme i min Eensomhed, og i Aften udføre en sliq Rolle.² Jeg læste i Aftes et og andet i 9. og 10. Bind af Heibergs Skrifter.³ Saa mange Erindringer, saa mange Minder stillede sig saa levende for min Sjæl, at jeg ret veemodig og kuert gik i min Seng. Jeg taaler virkelig ikke at læse i Heibergs Skrifter, jeg bliver altid saa bedrøvet. Det er en Feil, jeg veed det, at de have den Virkning paa mig, det burde være omvendt, men hvad formaae vi stakkels Mennesker mod Smerten, naar den ikke vil lade sig dulme. I saadanne Øieblikke synes jeg, at jeg ikke tilfulde har skjønnet paa ham, da jeg havde ham ved min Side. Jeg troer, jeg gjør mig selv Uret, thi jeg skjønnede dog virkelig paa ham. Saae op til ham med Beundring og Taknemmelighed for Alt, hvad han havde vakt hos mig, for al den sande, den inderlige Trofasthed, hvor-s. 76 med han i saa mange, mange Aar hang ved mig og min Virksomhed. Hvor glad han altid var ved mit Selskab, ja saa glad, at man jo næsten maatte tvinge ham til dog og-saa at søge Andres. Han satte mig altfor høit; giid han nu ikke, hvor han nu er, maa have et andet Syn paa mig og selv sige, som jeg nu siger: jeg satte hende for høit. Ikke en Eneste af de mange Tilskuere i Aften har anet, hvor smertelig jeg i Aftes lagde mig til Ro. Ja denne Dobbeltthed er sandelig stor. Ingen aner den, men De skal ogsaa vide mere om mig end Andre. ...

Skyerne drive saa urolig forbi Maanen, der staaer her ligefor mit Vindue. Det gaaer Naturen som os; den er snart i Ro og snart i Uro, ogsaa den sukker efter en Forløsning. Mon den, ligesom vi, paa eengang haaber paa den og frygter den.

Deres taknemmelige
Veninde.